

Suzy

Država: Slovenija

Doseg:

Stran: 24

Površina: 1.689 cm²

14.12.2018

Petek

1 / 4

MIRJAM KORBAR

**»» Jaz ničesar več
ne razumem ««**

NJENA LEPOTA JE VEČPLASTNA: JE ŽENSKA, USTVARJALNA, ŽIVLJENJSKA IN INTELEKTUALNA. MIRJAM KORBAR KAR ŽUBORI OD ŽIVLJENJA, PREUDARNIH MISLI IN BARVITIH IZKUŠENJ. V MGL NASTOPA V NOVI DRAMI NEJCA GAZVODE TIH VDIH, V KATERI IGRA NEDAVNO OVDОВОLO KATARINO, MAMO TREH OTROK, KI NA NEKI TOČKI PRIZNA: »JAZ NIČESAR VEČ NE RAZUMEM.« MIRJAM PRAVI, DA SE V DANAŠNJEM NOREM SVETU S TO IZJAVO PREPOGOSTO STRINJA.

»Dobro se je odtrgati z MAMINEGA SESKA.«

Skupaj z mlajšimi igralci so med ustvarjanjem predstave raziskovali odnose in v marsikateri situaciji v scenariju prepoznali drobce svojih družin ter delili svoje zgodbe. »To so gradniki, ki nas ustvarjajo kot osebe, hkrati pa tudi predstavo in like, ki morajo biti živi, da se gledalci lahko sploh povežejo z njimi.« Imeli so namen priti čisto do ljudi, zato je tudi občinstvo skoraj dobesedno pri njih doma v dnevni sobi. »Pri **Gazvodi** mi je všeč, da ima vse svoje like zelo rad in so vsi tudi zelo človeški, nobenega ne poveličuje ali ponižuje, pač pa mu ohrani človeško dostojanstvo in ga hkrati poskuša razumeti.« Predstava govori tudi o slabi komunikaciji, ki je v družinah pogosta. »Tega nas ne naučijo v šoli,« pravi. »Osnov medčloveških odnosov se učimo v družini, zato je odvisno, kako so bili pri tem uspešni naši starši.« Gotovo je ponekod opazila drobce, ki jo spominjajo na njeno matično družino. »A jih ne bi mogla preslikati, ker je bila moja družina precej specifična.« **Mirjam** ima namreč sedem let mlajšega brata **Jureta**, ki je prizadet. »Moje otroštvo je bilo drugačno, saj je to močno vplivalo na našo družino. Tudi moja mama je precej drugačna od Katarine v predstavi. A materinska ljubezen je na neki način vedno enaka. Vsaka mati se trudi po najboljših močeh. Saj veste, kako pravijo: pot

v pekel je tlakovana z dobrimi nameni.« V predstavi ima Katarina velikanske upe za svoje otroke in se ji ves čas zdi, da bi se lahko bolje realizirali. Zato jih peha in sili, naj že pridejo do tja, do koder ona ve, da zmorejo. »To so napake, ki jih moji starši sicer niso delali. Svojih želja, upov in ambicij niso polagali name. Vseeno pa ni bilo kar vse dobro in so mi hitro povedali, da bi kaj lahko naredila bolje.«

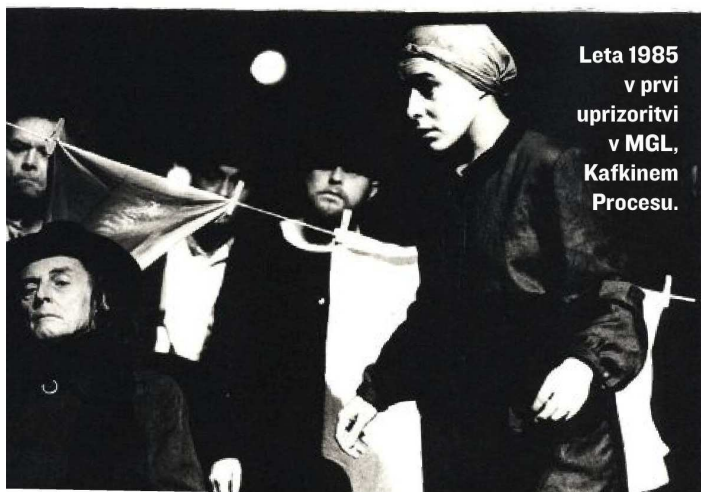
KROG ŽIVLJENJA

Zivljenje z drugačnim bratom ji je dalo drugačno čustveno inteligentnost. »Ko si s tem zelo zgodaj soočen, ti je bliže in se tega ne bojiš, vidiš tudi lepe stvari. Jure ni zelo prizadet, a sem ob njem vseeno postala bolj občutljiva, hkrati pa me njegova navzočnost pred čim tudi obvarovala. Kot družina smo bili precej odprti, tudi zaradi njegove družabne narave. Drugi so ga sprejeli, prijatelji na dvorišču so ga ščitili. Sicer so lahko otroci zelo kruti, tako da se je tudi to dogajalo, a je nasmejan, vesele narave, zelo rad ima nogomet in pri NK Maribor ga na stadionu vsi poznajo kot strastnega navijača, saj ne izpusti niti ene tekme. Bolj je ekstrovertiran od mene, tako da me tega še danes uči.« Na enem od srečanj s tovrstnimi otroki je spoznala mamo **Ajde Smrekar**, ki je defektologinja.

»Tako jo poznam že od otroških let,« se smeji, »zdaj pa igram njeno mamo v predstavi. Neverjetno, kako življenje vse obrne.«

Mirjamini starši so bili veliki ljubitelji umetnosti, slikarstva in glasbe. »Veliko smo brali, imela sem tudi gledališki abonma,« pravi. A kljub temu je imela občutek, da bi morala študirati nekaj resnejšega, zato je vzporedno, za vsak slučaj, če ji ne uspe na sprejemnih izpitih na AGRFT, vpisala še študij kemije. Ker je bila njena mama zdravnica, jo je vedno zanimala medicina. »Mislim, da bi vsak študij, ki bi si ga izbrala, tudi dokončala, ker takšna pač sem. Drugo vprašanje pa je, kako uspešna in zadovoljna bi bila v drugačnem poklicu.« Vedno jo je zanimal človek in njegov mikrokozmos, zato sta jo poleg igrilstva in medicine vznemirjali še psihologija in morda celo arheologija. »Še danes rada berem poljudnoznanstvene knjige o zdravju in imam tudi nekaj občutka za te stvari, tako da kolegom včasih pravilno napovem diagnozo,« se smeji. »V našem teatru sem jaz dohtar'ca.«

Ano Petrovno v igri Petronov bi danes igrala drugače, pravi. »Tokrat mi je malo manjkalo, a v danem trenutku tega ne veš.«

Leta 1985 v prvi uprizoritvi v MGL, Kafkinem Procesu.

Detektivska drama *Vrh ledene gore* se ukvarja s tremi samomori v podjetju, v katerem je Mirjamin lik ena od vodilnih oseb.

V vlogi dekle v *Samorastnikih*

PRVA KOMIČNA TOČKA

Vse od prvega razreda je nastopala na proslavah in se učila pesmic na pamet. »Takrat sem tudi izvedla svojo prvo komično točko. Med pionirčki sem zrecitirala pesmico in se priklonila, pa mi je modra kapica – opa! – padla z glave, a sem jo hitro ujela,« se zasmeji. V osmem razredu je nastopila in 'režirala' neko igrico, vendar se ji ni posvetilo, da bi postala igralka. »Hodila sem tudi k pevskeemu zboru in igrala košarko, pa nisem ne pevka ne košarkarica. V prvem letniku gimnazije sem skupaj s sošolkami predstavila Tagorejevo poezijo.« Tam jo je opazil leto dni starejši **Tomaž Pandur**, in ko sta se skupaj vračala iz šole, ji je predlagal, naj razmisli o igrilstvu. »Takrat sem že vedela, kdo je, ker je na dvorišču gimnazije pripravil neko igro.« Njegov predlog se ji je zdel neverjeten, a mu je prisluhnila. »Potem smo vsako leto ustvarili novo predstavo in seveda sem se dodobra okužila. Bili smo predani, zagnani, vse smo sami urejali. Tudi vsako prizorišče smo najprej očistili, celo prostor, kjer je danes v Mariboru jazz klub Satchmo. Takrat je bila to neka zanikrna klet, v kateri smo uprizorili *Machetha*. Pripravili smo celo praižvedbo predstave *Mrtvec pride po ljubico Svetlane Makarovič*.«

Ko je opravljala sprejemne izpite na AGRFT, jo je nekaj profesorjev že poznalo, saj so jo videli na odru, ko je s Pandurjevimi Tespisovim vozom gostovala v Mladinskem gledališču. »Za gibalni del sprejemnega izpita sem se odločila biti lev iz loga MGM in tako sem tam rjovel na tleh v turkiznem trikoju,« se smeji. »Določene stvari v življenju preprosto veš. In jaz sem vedela, da bom sprejeta.« Zelo si je želela v Ljubljano, veselila se je osamosvojitve. »Dobro se je odtrgati z maminega seska,« se pošali. »Danes so sicer težji ekonomski pogoji, včasih pa je to tudi potuha, da ti nekdo kuha in pere in ti ni treba razmišljati, ali imaš kaj hrane v hladilniku. Tovrstna neodvisnost te hitro postavi na realna tla in tako je prav.«

Vesela je, da je igrala zelo različne vloge, od Romeove Julije do Kleopatre in ciganke. Ve, da bi katere danes odigrala bolje, kot jih je v mlajših letih, a se trudi ne biti perfekcionista, ker ve, da to ni dobro. Včasih ji uspe, drugič ne, vendar ji nostalgija ni blizu. »Gledališče je stvar trenutka. Hic Rhodus, hic salta. V tem trenutku, torej, zdaj, takoj. Toliko si vreden, kot si vreden v tem trenutku, grdo rečeno.« In kaj je po petdesetem letu laže? Dolgo razmišlja, potem pa v smehu skomigne: »Nič! Čas pritiska na nas, vse se mora dogajati hitreje. Tega ne maram in ne vem, ali je to komu pri srcu, a v takem obdobju živimo. Trudim se ne hlastati za priložnostmi, ker me kvantiteta ne zadovoljuje. Pomembno je razumeti, da moramo določene stvari 'donositi', preden pridejo na svet. Tudi v umetnosti. Ni dobro hiteti, ker ustvarjalni proces potrebuje svoj čas, kot ga testo, da vzhaja.«

NAJ KAR PRIČAKUJEJO

Mirjam je postala žena in mati le malo pred štiridesetim letom. »Dobra stran tega je bila, da sem bila bolj mirna. Zelo sem uživala v nosečnosti in materinstvu. Sicer pa ni velike razlike: ko si prvič mama, si prvič mama.« Ni dolgo hrepenela po otroku, pač pa je prepričana, da se ji je to zgodilo zelo spontano, ko je bila pripravljena. »Veste, v življenju sem malce bolj počasna,« hudo mušno pove. »A nič hudega, ljudje smo si različni.« Materinstvo ji je sicer odvzelo brezskrbnost, a ji je veliko več podarilo. »Menim, da ni pogoj za izpolnitev, a meni pomeni zelo veliko in mi je ogromno odtehtalo.« Življenje z najstnikom **Janom**, ki bo februarja dopolnil 15 let, ni dolgočasno. »Ves čas se drug od drugega tudi učiva. Imam pravila, a nisem generalsko stroga. Na neki način sem podobna tudi svojim staršem in kdaj celo izrečem kakšen stavek, za katerega sem prisegla, da ga ne bom nikoli,« se smeji. »Včasih preveč čustveno in burno reagiram, a samo zato, ker drugače ne znam. Če kaj naredim narobe, se tudi opravičim, saj mi veliko pomeni, da dobro komunicirava. Zelo se trudim za dober odnos.«

Staranja se ne boji, saj pravi, da gremo vsi v isto smer. »Kakšno alternativo pa imamo? Smrt. Ali je boljša? Ni. No, morda je, a še nihče ni prišel nazaj,« se zasmeji, »zato tega res še ne bi preizkusila.« Dandanes od žensk tudi pričakujejo, da se ne bodo starale. »Leptna pričakovanja

obstajajo, a ti se odločaš, ali jih izpolnjuješ ali ne. Naj kar pričakujejo, jaz se ne bom popravljala. Vsi se staramo. Lahko si nategnem kožo, moji notranji organi pa bodo ostali enaki. Tudi moja duša. Če se spremenim in se taka zagledam v ogledalu, to vpliva tudi na psiho, in tega si ne želim. Kogice, ki so to naredile, se mi ne zdijo lepše. Če bi se mi, bi se morda tega lotila tudi sama.« Maska in otrplost sta nekaj, kar ni življenje, doda čez nekaj trenutkov. »Življenje ni samo lepo, ima vse odtenke. Ne bi se mogla toliko spremeniti, nato pa si narediti kaj takega. Kje so potem gube, vloženo delo, izkušnje, stvari, ki so se ti zgodile, bolečine? Hej! Ni vse čudovito in popolno!«

ČISTA VEST SE VEDNO OBRESTUJE

Najbolj boleča preizkušnja v njenem življenju je bila nedvomno lanskoletna ločitev od moža **Boštjana**. »Nisem si mislila, da se mi bo to zgodilo. A se mora človek ves čas prilagajati spremembam, ki so edina stalnica v življenju, in samo od nas je odvisno, kako jih sprejmemo in vklopimo v svoje življenje ter kako s tem in s čisto vestjo živimo naprej. To je zame najpomembnejše. Živeti s čisto vestjo in ne pometati težav pod preprogo. Z nekdanjim možem sva v dobrih odnosih, kar se mi zdi zelo pomembno.«

In kako je biti samska po petdesetem? »Kar malce smešno,« se nasmehne. »Stopam v nove, drugačne vode, pa čeprav sem v njih nekoč že plavala. Če stvari ne jemlješ kot nekaj groznega, so lahko tudi zanimive. Samskosti se ne bojim, vse nas čakajo različne preizkušnje. Očitno mi je usoda tako določila. Mi trije smo se imeli zelo lepo skupaj, zdaj pa kaže, da nam je življenje tako odmerilo.« Še vedno pa jo bogati izkušnja skupnega bivanja. »Čista vest se vedno obrestuje,« še doda. »V to trdno verjamem.«

Petra Julia Ujave, FOTO IGOR MODIC, PETER GIODANI, ALJOŠA REBOLJ, MIMI ANTOLOVIČ, MARJAN MUTIČ, TONE STOJKO/ARHIV MGL

»Zdi se mi lepo, da v življenju ne moremo vsega predvideti.«

